

Ιωάννης Πολέμης

Το όνειρον

Σκηηνικόν ποιήμα εις πράξιν μίαν

εφ. *Εστία*, Αθήνα

14 Ιουνίου 1899, σ. 3

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ

ΣΚΗΝΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ ΕΙΣ ΤΡΑΓΗΔΙΑΝ ΜΙΑΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Σμαργάδα (Σύζυγος προϊχόντος τῆς Τόδου)
Λογγίνος (Παιδίον τῆς τράγματος τοῦ Ἁγ. Γεωργίου)

Ἡ Σκηνὴ ἐν Ρόδῳ, ἐπὶ τῆς ἐσχάτης ἰσοπέδου τοῦ εὐαγγελίου
τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

[Τὸ ἑσωτερικὸν τοῦ πύργου τῆς Σμαργάδας. Δοκίμιον πολυ-
τάξιν ἐν μαθητικῇ διακρίσει. Εἰς τὸ βιβλίον ἕρπαια κλειστή, δεξιῶ
δύο θύραι παρακείμεναι, κλεισταὶ ἐπίτηδ. Ἀριστερῶ ἀνοιχτὸν πα-
ράθυρον, ἐπὶ τοῦ ἵπιου κατέρχονται ὑπὸνικτα παραπέτασματα.
Μεταῦ τῶν δύο ἐπὶ τοῦ δεξιῶ τοῦρου θύραν, εἰκονοστάσιον, φέρων
τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας. Παρὰ τὴν μεσαστὴν θύραν, ἀνεκλιμένον.
Εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς μικρὰ στρογγυλὴ τραπέζα. ἐπ' ἧς λυγρία
ἀνεμωμένη δι' ἐλαίου καὶ ἐν κλειδίον. Εἰς τὸ προκείμενον ἐδωκίμιον
πολυτέλει καὶ παρ' αὐτῷ σκίμπος. Ἐνθεν κἀκείθεν ἰδοῦμαι.

Ἡ Σμαργάδα κἀθήται σπύριον ἐπὶ τοῦ ἀνεκλιμένου σταθίζουσα
τὴν ἀγκυρὰν ἐπὶ τοῦ βροχίου αὐτοῦ καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς
παλῆρας. Φανταία βαθύς περιπλοκός. Μετὰ βραχυτάτην ἀσπὴν
ἀκούεται ἔξωθεν ἡ φωνὴ τοῦ Λογγίνου ζῶντος. Ἡ Σμαργάδα
στρέφει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ παράθυρον, ἀπὸ τοῦ ἵπιου εἰσέρχου-
ται ὁ ἦχος καὶ ἀκροῖται μετὰ προσοχῆς καὶ περιπαθείας.

Λογγίνος (ἔξωθεν ζῶν)

Ἄν μ' ἀγαπήσεις λίγα πού τόσο σ' ἀγαπᾷ
ἄνευγανος μ' ἀκούεις τὰ λόγια πού θά πᾶ.

Κι' ἄ, ἦθες τ' ἀκούεις, ἀγάτη μου χρυσή,
φιλιά σ' τὸ παραθύρι θά προβάλλεις καὶ σὺ.

Κι' ἄ, ἔβλεπες πᾶς κλαίγω γιὰ σὲ δειλᾷ-δειλᾷ,
θὰ μ' ἀνοιγεις τὴ θύρα γάρδω κ' ἐγὼ φιλιά.

Κι' ἄ, ἐνωσιωδες τὴ πέθος μὲ σ' ἐτῆν καρδίᾳ μου λη,
θὰ μοῦλεγες : μὴ φύγεις, θὰ φύγιωμαι μαλὴ

Σμαργάδα

(ἐγειρομένη καὶ ἀπεικονίσα τὴν εἰκόνα)
Δυναμίω με, Δάστονα, καὶ σέπασας καὶ οὐδός
τοῦ πλάσιον μου τῆ φωνῆ!

(Λαμβάνει τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης κλειδίον, ἐρχεται εἰς τὸ παρά-
θυρον καὶ ἀνοίγει τὰ παραπέτασματα)

Λογγίνος (κἀκῶθεν)

Σμαργάδα μου,

Σμαργάδα

Ποῦ εἶσαι

Λογγινη, πόρᾳ τὸ κλειδί.

(Μίττει τὸ κλειδίον καὶ ἀποσύριται τοῦ παραθύρου.)
Μηδὲ κίβρι σὰλεύει!

Κρῆψε τὸν νύκτα, κρῆψε τὸν ἀδωρότος ν' ἀνέθρ.
(Δοκίμαίσιον τὴν ἐπὶ τοῦ δεξιῶ τοῦρου πρώτον θύραν)
Κλειστό.

(Δοκίμαίσιον τὴν ἐπὶ τοῦ ἵπιου τοῦρου δευτέραν θύραν)
Κλειστό... παντοῦ κλειστό καλεῖς δὲν θὰ τὸν νοιώσω!
Ἄ, τόσο ἐνὶ δ' ἔδός μου κ' ἡ τραχὺ μου τόση,
ἔπου νοιώσω πᾶς πᾶ τοῦ κἀπῶνος κρυμμένος εἶνε
μ' ἀκούει καὶ βίβειτε ἄφρατος...

Σμαργάδα

(Ἐρχεται εἰς τὴν θύραν τοῦ βιβλίου)

Ἄν ἤξερες Λογγινη λ.

(ἀνοίγει τὴν θύραν)

Ἀνοιγόντας τὴ θύρα αὐτῆ τὸν ἴτερο μας ἀνοίγει!

(Ἐρχεται εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς)
Ἄποδες ἀνάδ' ἀδύτουται, μὲ σ' ἐτῆν, καρδίᾳ μου πῆγυ
τὸν ἔρωτα πού πᾶσιον μὲ δάκρυα ἔσω χροῖον...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Σμαργάδα—Λογγίνος

Λογγίνος

(ἐμφανίζόμενος εἰς τὴν θύραν τοῦ βιβλίου)
Βάστα, καρδίᾳ μου, τὴ χαρὰ καθὼς βροτᾶς τὸν πόνου!

(πληροῦτον πρὸς τὴν Σμαργάδα)
Νὰ ἡ εὐστροφία πού λάτρευα, κ' ἡ λαχταρούσα, νὰ το
τὸν βελούδινο μάγουλο, τὸ χερί τὸ γιωνάτο λ...
Εἶσαι κοντὰ μου, μὴ μιλᾶς, μ' ἀκούεις, μὴ κωττάεις,
εἶσαι κοντὰ σου, σοῦ μιλῶ, σὲ βλέπω...

Σμαργάδα

(δοκίπουσα καὶ καθήμενὴ ἐπὶ τοῦ ἐδωκίμιου)
Μὴ φωνάζεις.

Σέφου πᾶς πάντα τὴ θύρα τὴν κατατρέχῃ ἡ τὴν
πᾶς ἔχουν μάτια τ' ἀψύχα κ' ἔχουν αὐτὰ σ' οἱ τεύχευ...

(Ὁ Λογγίνος κἀθήται ἐπὶ τοῦ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Σμαργάδας
σκίμπος.)
Εἶσαι κοντὰ μου, σούγραφα νάρθηξι γιατί πονοῦσα,
νὰ νοιώσω πᾶς τ' ἔτος στίχους σου ἔχεις ἐμένα Μοῦσα,
νὰ νοιώσω πᾶς μ' ἀγάπησες σὺν ποιητῆς...

Λογγίνος

(δοκίπουτος καὶ ἐγειρομένου)
Ἄ τὸ γυμνὸ!

Ἄν εὐτυχία μου χρωστώ σὲ σὰς φτωχῶι μου στίχοι λ...
Γιὰ σὲνα, ἀγάτη μου γλυκερῆ, καθε τραγοῦδι γράφω,
κ' ἔταν νεκρὸ μὲ θάψουσε σ' τὸ σκεταῖον μου τάφο,
ἔσω λαλοῦσθα θὰ γινῶ θὸ νεκρὸ μου χῶμα
θᾶνε τραγοῦδινα ἔρωτικᾶ, θᾶνε γιὰ σὲν ἀκόμα!

Σμαργάδα

(κατ' ἰδίαν)

Ἄ πόσο ἔρειν ἡ ἀγάπη!

Λογγίνος

(Ὁσπ' ἀγάτη ἔχουθ
μὲ σ' ἐτῆν ἀνθρώπων τῆς καρδίᾳ, μὲ σ' ἐτῆν θρητῶν πιστότηθ
ἀπ' τὴν ἡμέρα πού γεννᾶται ὁ κόσμος, δὴ ἔδειν,
ἀν ἐνωθῆ σὲ μὲ καρδίᾳ καὶ μὲ ἀπῶ ἐρωτῆ γίνω
μολὸς θὰ δειλῆ δὴλ μαλὴ τὸν ἵπιον γάρδω μου.
(καθήμενος ἐπὶ τοῦ σκίμπος.)

Ἄ σὺ κυβερνᾶς τὸς πέθος μου, τὰ νοῦ, τὰ δευρατῶ μου...
Ὁ πύργος σου μὲ φρονιταὶ παραπέτασι τοῦ κόσμου
πόσιος φορεῖς ἔπρεδεις σὺν ἐπράσια ἑλγρᾶς μου
ἐτῆν ἔπνο μου, ἐτῆν ἔπνο μου, ἐτῆν ἀρῶνι μου λυπῆ!
Πόσιος φορεῖς ἔπρεδεις μὲ πούδου καρδιότητι
κ' ἔλγεσθ τῆς ἡέρας του, τὸς τοίχους, τὴ σκεπὴ του!
Ἄ τὸν πόνο σου ἀποκλινῶν τὴν μαῦρη σιωπῆ του!
κ' εἶχε τὴ θύρα σραστήη κ' εἶχε κλειστὸ τὸ στήμα...
Πόσιος φορεῖς ἐκένωτῆς ἰουατιστῶ σ' τὸ χῶμα!

Σμαργάδα

(κατ' ἰδίαν)

Ἄ π' τὴ στιγμή πού ἐγώ σου τὸν κόσμο αὐτὸ τὸ πᾶρο
μὲ πᾶσιον ἀγάπη πάντοτε ὠρεπυρῶμαι, ναῦρω.

Λογγίνος

Καθ' ἄλλος πέθος μὲσα μου νὰ πάντα ἔχει στερῆσει
μὲ τὸ δικὸ σου λογισμό, μὲ τὴ δικὴ σου σκέψη
λύνω, κομῶμαι, περπατᾶ, γλιῶ κ' ἀναστεῖζω.

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΝΤΕΣ ΗΘΟΠΟΙΟΙ

Η. Κ. Α. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (Σμαργάδα), Ο. Κ. Ε. ΔΑΜΑΣΚΟΣ (Λογγίνος)

Τὸ σμαργαδίον σου δομα σ' ταῖς ἐρημιας φωνάζω
καὶ μὲ τὸ πᾶρῆν ὁ ἀνὴρ καλὸς καὶ μὲ τὸ φέρνῆ πῶσω...
Γεννῶνθα γιὰ νὰ σὲ ἔρω καὶ γιὰ νὰ σὲ ἀγαπήσω.

Σμαργάδα

(συγκλημένη)

Σ' εὐχαριστῶ.
Λογγίνος
Μὲ σ' ἐτῆν ζωῆς τὸ πᾶσιον πού πᾶσω
σ' εὐχαριστῶ πού σ' ἀγαπᾶς καὶ πού πᾶσω καὶ κλαίω!
Χύνουν ὄροσι τὰ δάκρυα κ' ὁ πόνος φέρει ἐλπίδα...
Ἄ π' τὴν ἀέχαστη στιγμήν ἔπου σὲ πρωτοῖδα
δὲν ᾔω ἐτῆν γῆ τὴν ἀχαρη, ἐτῆ γῆ πού ἔσυν οἱ ἄλλοι
καινούργιος κόσμου κατακόρ ποῦχῆ καινούργια κἀλλη,
καινούργιος ἦλιος πᾶσι λαμπρῶ τὸν κόσμο μου φωτίζει
καινούργιος ἥλιος κ' ἀνωστο κἀμῆρας, βουρᾶ στολίει
καινούργια ἀστέρια λάνθουσε, καινούργια αὐγὴ προβαίνει,
καινούργια κ' ἀθάβητη ζωὴ τὰ στήθη μου θερμαίνει.
(ἐγειρομένη ἀπρόσπετοι)

Σμαργάδα

Σῶμα, Λογγινη, κ' ἔθελᾶ τὸ λογικὸ μου γᾶνω,
μιλᾶς καὶ τρέμω σύσσωμη, σ' ἀκούω κ' ἔπαρῶμαι.
Σῶμα, Λογγινη ἔγρησε μὲν ἄλλῃ μ' ἀγαπήσῃ,
τῆς Ρόδου ἱπποτικῆς θύρας σ' ἀγαπήσῃς ἐπίσης.
Τὴν εὐτυχία πού ἔλατεις δὲν θὰ τὴν ἔρβῃ σὲ μὲνα...
Ἄ, νάδερεις τὴ δάκρυα ὡς τῶρα ἔγω γυμῶνα
κ' ἄς φαίνομαι χαρομῆνη σ' τὰ μάτια ἔδου τοῦ κόσμου!

Λογγίνος

Ἡ λύπη σου εἶνε λύπη μου κ' ὁ πόνος σου δικός μου...
Κ' ἡ λύπη γίνετ' ὄμορφη σ' τὸ πρόσωπό σου ἀκόμα,
κ' ὁ στεναγμός εἶνε γλυκός κ' ὁ ροδῖνος σου στόμα
μήπως δὲν φαίνετ' ὄμορφη κ' ἡ δὴν τοῦ καθέρητη
δταν ἡ δὴν σου ἡ γλυκερῆ μου σ' τὸ γιαιὸ τὸ πέτρη;
(ἐντόνοιος)

Παρηγορῆ ἀπὸ μὲ λητεις, τὸ σίμᾳ μου τὸ χῶμα,
γᾶνω τὸ φῶς μου ἔν χραισῶθ καὶ τὴ ζωὴ μου δίδω
δὲν εἰρηπῶσι μᾶς στίγηξι παρηγορῆ καὶ σὺν ὄνομα
σὲ σὶνα πού σ' ἐλάτρευσα καὶ σὲ λατρεύω τόσο!

Σμαργάδα

Ἄ, ναι, πιστεύω δὲ, μὲ τίς εἶνε γιατί μιλᾶς ἡ καρδίᾳ σου,
γι' αὐτὸ σ' ἀνοίγει τὴν καρδίᾳ καὶ σὺ σὸ μιλᾶ.
(μικρὰ σπῆξ)

Στοχασοῦ
δεκάτῃ χρόνων ἡμίονα, τοῦ πύργου μου καυτῆ,
πού μ' εἶλε καὶ μ' ἐξήγησε μουσικῶ νὰ μὲ πᾶρο.
Μ' ὄρεκῶθηκε πᾶς μ' ἀγαπᾶ, κ' ἐγὼ σ' τὰ ἔγγω ἐκείνα
ἔδωκα πιστῆ ἡ δούστηχη. Μ' ἀπὸ τὸν πρῶτο μῆνα
τοῦ γᾶμου μου ἀγάπησε μὲν ἄλλη καὶ μὲν ἄλλη,
μὰ τρίτῃ καὶ μὲ τέταρτῃ, καὶ τότε ἀγάλη-ἀγάλη
ἀποβίγησε τοῦδε ὄρουτος μου κ' ἔπρησε ὁ νόθος τοῦ γέγρω
καὶ μ' ἐπῆν διανομή μου κ' εἶπετε ἡμέρα ἡμέρα.
Ἄ πόσο δάκρυα ἔγρασα λ... Στῆν κἀμῆρα κλεισμένην,
σὺν λυτωγῶρα κ' ἔρημη καὶ κατασπυρῶντι
μετῶρα τῆς ἡμέρας μου καὶ τὴ ζωὴ μου ἐκείνη
Καὶ ἡ ἔγρωρα τῶν Στανιῶν μὲ τὸ χεῖλι μου εἶχαν γείνει.
Πέρασαν χρόνια... πέρασε μὲ τὸν καιρὸ κ' ἡ ἔλθεισι,
κομῶντῶνα κ' ἀπέκαμα σ' τὰ βράσια τὰ γλῆσια
μαρμαρωμένη κ' ἔβραρη. Καὶ τῶρα μόνον νωθῶς
πᾶς τὰ θερμῶ μου δάκρυα πᾶσιον τῶρα χρόνια
δὲν ἔρω ἀπ' τὸν ἔρωτα, ἀπ' ἄπ' τὴν κατασπῶρα.

Λογγίνος

(μετ' ἀντηχητικῆς)

Καὶ τῶρα;
Σμαργάδα
Τῶρ' ἀπέκαμα ὄμορφη, μαρμαρωμένη
καλεῖς κοῦβις σ' τὸ στήθη μου, κομῆσι γὰρ δὲν μένει.

Καλεῖς καλεῖς ; κομῆσι γὰρ ;
Σμαργάδα
Κι' ἡ καρδίᾳ μου ἀεὶσα
καὶ καθορῆ σὺν τοῦ γιαιὸς τὸ κάτασπαρ πᾶσιον
πού μερὰ νύκτα ἀκίμητο τὸ κῶμα τὰ ἐπῶντι.
Καλεῖς κοῦβις σ' τὸ στήθη μου, κομῆσι γὰρ δὲν μένει.

Λογγίνος

(κατ' ἰδίαν ἐν ἀποκρίσει)

Καλεῖς κοῦβις, κομῆσι γὰρ λ... Κ' ἐγὼ σ' φτωχῶ, θαρροῦσα
πᾶς ἀνοικτῆ τὸν ποιητῆ ἡ καταρῆνη τὸν Μοῦσα!
κ' ἐγὼ σ' φτωχῶς ἐνέφῆλα πᾶς μ' ἀγαπᾶ κ' ἐπέτῃ λ...

Σμαργάδα

(τῆ Σμαργάδα)
Καλεῖς κοῦβις, κομῆσι γὰρ δὲν ἔχει πᾶσι ἀποκρίσει
μὲ σ' ἐτῆν, καρδίᾳ σου, κ' εἶπῶσε πού τὴν καρδίᾳ μου κομῆσι
δὲν βροῖα ἡλῶ σ' τὸ στήθη σου; τίποτε δὲν σου λέγει;

Σμαργάδα

Πῆρει κ' αὐτὸ νὰ σὺ τὸ πᾶσι. Πᾶσιος φορεῖς σὺν τὴν
τῆ με ἔμπροσθεν τρυφουδῶσι ὁ ἔμπροσθεν σου εἶσιον,
χωρὶς νὰ ἔρω τὸ γιατί, μὲ σ' τὴν καρδίᾳ μου νωθῶς
ὡσαν δειλῶρα ἐνθῶρη, κἀποσι καινούργιος πέθος,
σὺν νάδερ, πρὶν γεννῶθ, σὲ γῆ, σὲ σραταν ἄλλη
κ' ἔρωγ' οἱ στίχοι σου ἀπ' ἐκεῖ, καὶ μὲ μὲ θυμῶλον πάλι
δὲν ἔρω τί... Σπῆδῶμαι, σιγᾶτῶ λῶνον ἀνάδω
καὶ κἀποσι μὲσῶμνη χωρὶς νὰ καταλάω
Τὶ σούλλογῶμαι; μὴ; ἔγω δὲν ἔρω...

Λογγίνος

Πῆς μου...

Σμαργάδα

Κλῆνω
τὰ μάτια μου σ' τὴ σκέψη μου, σ' τὸ λογισμό μου ἐκείνο
καὶ ληπονοῦμαι ἐπιτητῆ σ' τὰ στερῶτᾶ ἔνομα μου...
καὶ μὲ σ' τὸ σκορῶτῶτα καὶ μὲ σ' τὰ βλεφῶρα μου
λυντανεμέν' οἱ στίχοι σου καὶ φερωτῶτᾶ προβάλλουν
καὶ μελωδία ἀρμονικῆ μὲ σ' τὴν ψυχῆ μου φέλλου...

Λογγίνος

Ἄτεις, Σμαργάδα, λέγε μου...
Σμαργάδα
Ἐπῶρω ἡ αὐγὴ προβαίνει
κ' ἡ μελωδία γᾶνεται κ' ἡ μουσικῆ ὁμοιότητι
καὶ σ' τῆς σκηνῆς πού γίνονται ἀπ' τὰ παραθύρι μου
ἐπ' ἑρῆμ' ἀνοιγόντων καὶ βραβῆ-βραβῆ τὰ βλεφῶρα μου...
Ἄ, τότε τῶπου οὐσῶμαι, σαδοῦσι, ἀνατριβῶσθ,
γυμῶσι κἀποσι στήθηξι, τῶν γῶμα μου κωττάεις
καὶ μοναχῶ τὸ ἐκένωσι τῆς Παναγίας μὲ βίβειτε
λυπητῶρα-λυπητῶρα, σὺν νὰ μὲ λέει; δὲν ν ῶ ρ ῶ π ῶ κ...
Δὲν πρέπει, ναι, Παρθένου μου... Μπροστῆ τῆς γονατῆ
καὶ μὲ τὰ χεῖρα σταυρωτῆ τὴν προσοχῆ μου ἀρῶλω
(σπαρῶντες τὰς χεῖρας καὶ γονατῆσι πρὸς τὴν εἰκόνα)
Ἄπαρθένου μου, ἐτῆν περᾶσαι τὴ δούνην σου δᾶς μου
καρδίᾳ πρωτοτάξιῶ σ' τὸ πᾶσιον τοῦ κόσμου,
δὲν ἔγω ἄλλῃ ἀπὸ σὲ λ... Παρθένου μου σὲ μὲν
μῶσ' σὲ λιμᾶν φέρει με κ' ἔδῃλα τὸ τιμῶν.
(βακρυκῆς)

Λογγίνος

Πᾶς; κλαῖς; κλαῖες τὰ μάτια σου; κλαῖες κ' ἀστέρια;
Σμαργάδα
Σῶμα...
Τὸ μυστικὸ πού μ' ἐπινηε τόσο καιρὸ σὺ τῶρα.
Ἄν ἔγω ἀλήθεια δᾶς μὲ λέει κ' ἄν μ' ἀπῶ ἀλήθεια,
δὲν ἔχω πᾶσι εὐγενικῶ σ' τὰ εὐγενικῶ σου ἀγάθη,
ληρωμένη με...

Λογγίνος

(δοκίπουτος)

Ἄ! ποτὲ, ποτὲ! κἀλλιο πεθαίνω λ...
Σμαργάδα
Ληρωμένη σε, τὸ ἔρωτᾶ. Μὲ σ' λιμᾶν ἔνομο
μὴ θε ν' ἀρῶσι ἀπατήσι τὸ πᾶσι τῆς ζωῆς σου.
Ληρωμένη με τὸ ἔρωτᾶ, τὸ θέλω. Συλλογῶσαι
πᾶς μ' ἔχει ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ἀνώρωσι ὁ νόμος
γυαλικά του καὶ σκαλῶσ τοῦ, κτῆμα δικῶ σου!

Λογγίνος

Κι' ὅμοια
Εἰν' ἡ καρδίᾳ σου ἀδύμενητῆ κ' ἐλευθερῆ, τὸ εἶπες
κ' ὅπως διαδιδῶναι ἡ χαρῆτι ἐπὶ περῶν κ' ἡ λύπαισι.

[Πλητῆξει αὐτὴν μετὰ περιπαθείας, ἐνόμο δὲ ἀπαγγέλλει τοῦς
κατωτέρω στίχους λαμβάνει τὴν Σμαργάδα ἀπὸ τῆς χεῖρας καὶ
ἀλλῶν κατ' ἄλλῶν ἀπὸ τῆς ὄψεως. Ἡ Σμαργάδα κατ' ἀρῶσι ἔρπει
δὲν τὸν ἀποσπῶρι, ἀλλὰ χρωρῆ νὰ μὲ ἔνομητῆ κληρωμένη καὶ κλῆνει
ἐπ' αὐτοῦ.]

Ἄλα νὰ φύγιωμαι μαλὴ κ' ἀγνώστῶσι χώρας, ἔπου
δὲν φθάνει ἀνθρώπητι φωνῆ, δὲν φθάνει μᾶτι ἀνθρώπου.

Έκει σὲ δάση ἔρημικὰ ἔρημικὸ ἀερογιάλι
μικρὴ φωλιά θά κτίσωμε, μικρὴ κι' ὄμως μεγάλη
μικρὴ, ποῦ μόλις νὰ χωρῆ ἐμεῖ καὶ σὲ κοντά μου,
μεγάλῃ, ὅσο νὰ χωρῆ τὸν ἄπειρο ἔρωτά μου...
Ἐλα νὰ φύγωμε μαζὴ, κρυφά, σὲ ξένα μέρη,
τῆ μυστικῆ μας τῆ φωλιά κανεὶς δὲν θὰ τὴν ἔβρῃ.
Σ' ὅποια γωνιά κι' ἂν τρέχωμε, ἔ' ὅποια γωνιά κι' ἂν πάμε,
ἐοῦ θάσαι βασιλισσα, σκλάβός ἐγὼ θὲ νάμαι
μέρα καὶ νύκτ' ἀκούρατος σὲ κάθε θέλημά σου·
θὲ νὰ κοιμῶμαι, θὰ ὑπνῶ μὲ τὸ γλυκὸ ὄνομά σου·
Ἐλα νὰ φύγωμε μαζὴ . . .

Σμαράγδα

(ἀποσπασμένη ἀποτόμως καὶ διακόπτουσα αὐτόν.)

Λυπηρὸν με Λογγίνο!
Σῶπα... μ' ἀνοίγεις τὴν καρδιά μ' αὐτὰ τὰ λόγια εἰς
ἀμάρτημα κι' εἰν' ἔγκλημα καὶ ποῦ σ' ἀκούω μόνο!...
Πήγαίνε, φύγε μακριὰ, τοῖς εἰδέν' ἕνα χρόνο,
δύο χρόνια, τρία, σ' τὸ ζήτη, γιὰ χάρι σ' τὸ γυρεύω,
ἂν μὲ πονῆς, ἂν μ' ἀγαπᾷς . . .

Λογγίνος

Τὸ ἔβρισε σὲ λατρεύω.

Σμαράγδα

Ναί, σὲ πιστεύω ἂν μ' ἀγαπᾷς, ἂν μὲ πονῆς, Λογγίνο,
Φύγε ἀπ' τὴ Ρόδο μακριὰ, σὲ ξένους τόπους μέινε.
Φοβοῦμαι, τρέμω ἂν εἰς' ἔδω. Τὰ λόγια σου μαγεύουν,
τῆ θέλησί μου οἱ στίχοι σου αἰγά-αἰγά σαλεύουν.
Φύγε, Λογγίνο, ἂν μ' ἀγαπᾷς· τὴν παραχὴ μου κρίνε,
εἶμαι γυναίκα' ἀδύνατη, λυπηρὸν με Λογγίνο!

Λογγίνος

(μετὰ τινα σιγὴν, ὑψῶν τοὺς βραχίονας)

Χαῖρ' εὐτυχία ποῦ πετᾷ καὶ δὲν γυρίζει πίσω!
Ἔως ἔδω ἦταν ἡ ζωὴ, τώρα νεκρὸς θὰ ζήσω . . .

(τῇ Σμαράγδῃ μετ' ἀποφάσεως)

Ἡ θέλησί σου προσταγὴ κι' ἡ προσταγὴ σου νόμος!...
Φεύγ' ὅσο θέλεις μακριὰ, σὲ ξένους τόπους, ὄμως
δοῦ κι' ἂν πάγω καὶ σταθῶ κι' ἔπου βρεθῶ ἔτὰ ξένα
νὰ μὴν πιστεύσῃς πῶς ποτὲ θὰ λαλῶ μὴν ἔσένα.
Κι' ἂν κάποτε σὲ λογιμοῦς ἡ κεφαλὴ σου γέρνη
καὶ τὸ φτωχὸ τραγουδιότην ἡ ἐνθῆμσι σου φέρνη,
ἡ νύκτα θάνε εἶπε πρῶτ' ἡ ἡ μεσημέρι ἡ βράδυ,

νὰ ἔβρῃς πῶς ὁ ποιητὴς ἔτοῦ χωρισμοῦ τὸν ἄδη,
ἔσένα θὰ στοχάζεται, γιὰ σὲ θ' ἀνασταυδῆ
κι' ἀκόμα στίχους πῆρινους γιὰ σένα θ' ἀραδιάζῃ.

Σμαράγδα (δακρυσούσα)

Σ' εὐχαριστῶ! σ' εὐχαριστῶ... σὲ τόση εὐγνωμοσύνη
δὲν βρίσκει λέξις ἡ καρδιά καὶ μόνο δάκρυα χύνει.

Λογγίνος

Τὰ δάκρυά μου τὰ μικρὰ ποῦ ἔμένα θὰ μαραίνουν
εἶθε νὰ γείνουνε δροσὴ τὸν κῆπο σου νὰ ραίνουν!
Ἐἶθε νὰ γείν' ἡ λύπη μου ροδόπλεκτῃ χαρὰ σου,
κι' οἱ στεναγμοὶ μου νὰ περνοῦν ἀπ' τὰ παράθυρά σου
σάν τ' ἀγέραι τοῦ Μαγιοῦ τὸ μοσχομουρισμένο!
Ἐἶθε τὴν ὥρα ποῦ ἔρημος ἔτὰ ξένα θὰ πεθαινω,
ὁ ἀγγελός σου νάβῃ ἐκεῖ τὰ μάτια μου νὰ κλείσῃ
καὶ τῆ χαμένη μου ζωὴ σὲ σὲ νὸ τὴν χάρισῃ.

[Ἐνόσω ἀπαγγέλλει τοὺς στίχους τούτους βραίνει ὑπερδουροικῶς
πρὸς τὴν μεσαίαν θύραν. Ἡ Σμαράγδα τὸν ἀκολουθεῖ ἰστραμ-
μένη καὶ ἀνεύριουσα αὐτόν. Ὅταν λέγῃ τὴν τελευταίαν λέξιν ἔγου-
σιν ἤδη ἀμρότεροι φθῆσι εἰς τὴν μεσαίαν θύραν. Ὁ Λογγίνος
ἀσπάζεται τὴν χεῖρά της καὶ ἐξέρχεται. Ἡ Σμαράγδα μένει ἀκί-
νητος παρὰ τὴν θύραν καὶ ἀνεύριε πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς τὸ μέρος
ἀπ' ὅπου ἔφυγεν ὁ Λογγίνος.]

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Σμαράγδα

(μόνη — μετὰ τινα σιγὴν, ἀπὸ τῆς θύρας)

'Ατέλειωτ' εἰν' ἡ λύπη μας κι' εἰν' ἡ χαρὰ μας λίγη! . . .

(ἔρχεται μεθ' ὀρμῆς εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς)

Ἄς εἰσπορεύσῃ νάβῃ τὸν ὄρο ποῦ μὲ πνίγει,
ἢ κἂν ἄς εἶχα δύναμι μάγισσας, νὰ κινήσω
τὴν ἀμαξία τοῦ χρόνου μου καὶ νὰ τὴν στρέψω πίσω
μέσ' ἔτὸ λειβάδι τ' ἀυθροῦ ποῦ καίτεται θαμμένο
τῆς παρθενίας μου τ' ὄνειρο, νεκρὸ σαδωνυμένο . . .
Τώρα γιὰ πάντα ἐπέταε κι' ἡ τελευταία χαρὰ μου!

[Ὁ Λογγίνος ἐπαναλαμβάνει ἔξωθεν τῆς σκηνῆς τὰς δύο τε-
λευταίας στροφὰς τοῦ ἐν τῇ πρώτῃ σκηνῇ ἔρατος τοῦ. Ἡ Σμα-
ράγδα ἔρχεται εἰς τὸ παράθυρον, ἀνοίγει τὸ παραπίτασμα καὶ ἀκούει
μὲ τοὺς ὀφθαλμούς κλειστούς ὡς κοιμωμένη. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ

ἔρατος ἐπιστρέφει βραδυποροῦσα εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς, προ-
τρίβει τοὺς ὀφθαλμούς διὰ τῶν χειρῶν της καὶ ἀνατινάσσεται ὡς
ἀρπυνησθεῖσα.]

Σμαράγδα

'Ονειρον ἦταν κι' ἔδοσε σάν δλα τὰ ὄνειρά μου! . . .

(Μένει ἀδρανῆς καὶ περιλυσος, ἐνῶ καταπέτνυνται ἡ κίλκις.)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ